

Тогава само вий нѣма защо да се боите, а въ противенъ случай, всичката отговорностъ ще падне върху васъ.

Отъ стаята на заложниците генерала отиде въ оная на плѣнниците и затворниците. Слѣдъ това се видѣ съ съвѣтниците, на които прѣпорѣча да внушаватъ на съгражданите си миръ и тишина и излѣзе отъ конака.

На излизаніе отъ двора на конака, азъ още веднѣжъ, съ голѣмъ рискъ да навлека гнѣвътъ му върху си, се опитахъ да разясня работата съ турчина прѣдъ генерала, но той ме прѣкъсна съ думите:

— Безъ разсѣждане! Азъ ви заповѣдахъ и заповѣдта ми трѣба да се изпълни.

Генерала днесъ бѣше нѣщо извънредно сѣрдитъ. Строгата заповѣдъ на генерала да се обѣси единъ человекъ, виновността на когото не бѣ установена, ме наведе на печални размишления.

Въ това врѣме азъ видѣхъ единъ турчинъ, който се приближаваше къмъ конака и носеше въ ржката си една крива шашка, ножната и ржката на която бѣха обковани съ чисто масивно сребро и два сърмени кушака съ голѣми кисти.

— Я гледайте го храбреца! си помислихъ азъ, може ли послѣдва заповѣдъ да се окачи и той на вѣжето!

Въ това врѣме се зачуха гласове отъ тълпата.

— Вижте го, вижте го! Той съ този кѣлѣчъ е клалъ българи! . . .

Турчина се приближи при мене и ми каза:

— Ефендимъ, Еминъ Бей ви видѣлъ отъ конака и ви испрати този калѣчъ въ подарѣкъ, съ молба да го приемете за споменъ. При това турчина ме помоли да се приближа къмъ сребрата на двора, отъ кѣдѣто ми посочи на беевия конакъ.

Еминъ Бей стоеше при джамлияна и като ме видѣ, направи ми знакъ съ ржката, съ който искаваше благодарността и ме молеше да приема шашката.

Подиръ обѣдъ, въ конака бѣше доведенъ още единъ кандидатъ за вѣже — единъ здравенакъ, съ твърдѣ отвратителна физиономия турчинъ, за когото казваха, че билъ шпioniнъ, а надвечеръ бѣха доведени още двама турци, обвинени въ извършване надъ българите ужасни звѣрства.

Прѣзъ деня дойде въ конака единъ полковникъ, който ме попита за квартирата на генералъ Столѣтова.